

Nagy-Kőrös, nov. 22. 1852.

Kedves Domokos! Úgy látom, türelmeből kifogyva,
már a kék tintához folyamodott, traditio-
ból tudván, hogy én, az e finom tintával
írt levélre rögtön sokkal inkább válnék.
Tudván kívül, nem volt szép tőlem ily fo-
kaig hallgatni: De ha elmondom, hogy elein-
te restultem, később a ház rám akarván
szokni, s egy rége már valósággal te is
nyilván, költőzködni kelle más példára,
felet a hangysági vadat rossz hangula,
törve fogja áttenni, melyben a levélről
sehogy sem efit kéne. Vízhatartott, pro
superabundanti, még az is, mert nem tudtam
La rajon Ferrer vagy Pesere utafisam-
-e már válfomat. No de már most min-
den rendbe fog jöni!

Verseiről egyetemben s egyenkint minden
jót s díszetést mondhatok; a haladásnak
kétségtelen nyoma mindeniken szembejött,
s ez úgy hiszem, rejtve elig is lenne bírni,
látok, ha én, példát szokásom szerint, nem
aproságokban sem nem akadnék. Látnak se,
hát öled egyenkint.

Oct. 14^h leveliben:

Vagy.

Egészben jó. „Piska rabvilág”: vagy véska vagy rab; mert
mint véska, butornak ruhának képeit s bajos
egyfeszmind rabnak is gondolni. A meg — és köze
igen megre szarattak egymástól: ugyanazon soz
elején a meg jobban állt a. Caesar ijedne = ret.,

rekegne. Gyengébb a mérték, de erősebb a kifejezés
& a hangzat. — Szép vers kütörben. Megjegyzés: felébe:
írja felébe, mert így nem kétértelmű a szó.

Szép szülvőim.

Igen szép szülvő! — ágya: nem sükcség, így erőteljes,
pedig ágya frisse jó rim a vágya főre. „Felülvő”
az „örvény szekerére”, humorosb szinexerű versben
jól állna, itt egy kissé elüt az egészítől & annak
epedő érzelméhez némileg nevetéses.

Hymnus.

A költői dictio, úgy, mint hymnusban kell, jól van ta,
lálva. Roppant az istenhez nem igen jó epitha
ton: valami vulgare van a szóban & inkább anya-
gi vagy sefti, mint jellemi nagyság epimejét költői
fel. — „E jelen harán” a jelen kenye [otiosus] epitheton,
araz: minthin e harán szinexy kifejezi az epimé,
ő sükcsigtelen; a min egy lehet segítni ha a vers,
sox így végződik: e harán & elébe meg valami odaillo
& nem felesleges fő jön, például: minket. „Adár fő”
& nem felesleges fő jön, például: minket. „Adár fő”
verés”-ben az adár epithetonnal ismét nem vagyok
megelégedve: adár, a ki puppist rondol, irgalom nél,
kül & gyakran obvalamul is mint a vandálok. Az
istenhez & fogalmat kötni lealásó. Talább: „Oh trüvel
hatalmas főverére.” Ezen versbokornak kés végsova igen
költői a fordulatsban; valamint feljebb a Mörsetől
vett hasonlat vagy mesaphora is. Az egész minden
diszertet érdemel

Dec. 22-ki leveléből.

Vele, érte, töle.

Crivos alal: nem igen a verset kifejezés, hanem per,
keretét értem, mely címével kevesen jártak.
Hancu az első & harmadik versbokornak némi
hanyatlás van, araz: lefelé megy a folozat; mert
a zifsa érseteu kevesebb, mint: értem, sívem,
mirdoleneu” & élet adó reményem kevesebb, mint:
üdvösségem. Ezen, megfordítás alal, könnyen lehet
sejteni, & a legerősebb mindig a végsova hagyni,
úgy jobban hat az.

Türetem.

A maga nemében olyan, a mitlyennel lennie kell. Talán az elfő versbókorbán a négy hírd rá kívül egyet el lehetne engedni? A második versbókör két elfő sorát én megőserélném egymással.

Élephilosophia.

Lól menne az egész, de nemelly két itt-ott aelés kére te, ki. — Cante nincs, az = Kant. Ébrülte, magyarok: ebanija. Thibje, ez így nem ragoztuk s az effe, lekben a jól legényesebb, legjobban megkivánja, a köny, nyűgös s népies, körmönfont magyarságot. Élephilosophia — igen jó!! Iszok /: ik, ol, om/. — Éndul, Éndul: refül! — Bor fia: ismét kelesies, külföldies, jó, val nem népies; inkább biblicus.

Nov. 3-ki leveleiből.

Biharnál.

Kelvellet — gyökelet: kivi tótos rim. kivált illy alakisata versben kivi. A vers fej.

Tejem felett.

Család jelensőségű vers; népdali alulja legkibbes és. meghala az én róssáim: a két a a hiasszot szor: az illyes mindig kerülje. meghala: nulla időben jobb volna. De azért ki ne hagyja tiszta szót gyűjtését, nyűgös, mert csak a többiek aránylag mondom gyen. gébnet: tavaly még kielégített volna.

Nov. 21.-én kelt leveleiből.

Te arvad, te vedd el...

Pöngyörű dal! emyji mindaz a mit ráminthatsz. Nem tudom mennyire írta érzésből: de az érzés e versben valódi, a nyelv kivilői, a technica hibát, laus. Olykoron, keserűen nelem több illy örömet, ides Domakros! — Még egy kevés türelem! s meg fogunk jelenni ott a hol illik.....

Érő barátja
Aranybános

Amsterdam

A map of the ... as the ... of the ...

Paraphrasing

It was ... to ...
The ... of ...
The ... of ...
The ... of ...

For ... the ...
The ... of ...

The ... of ...
The ... of ...

For ... the ...
The ... of ...
The ... of ...